

„Azokkal, akik örülnek, örüljetek, s a sírókkal sírjatok.” (Róm 12,15)

Pál apostol bemutatja a római keresztényeknek, hogy micsoda nagy ajándékot adott Isten az emberiségnek Jézusban és a Szentlélek kiáradása által. Azt is megmutatja, hogyan felelhetnek meg a kapott kegyelemnek a kapcsolataikban, főként egymással, de mindenkivel.

Pál arra hív, hogy ne csak a velünk azonos hitet vallókat szeressük, hanem az evangélium szerint minden embert, mert a hívők szeretete nem ismer határokat, és nem korlátozódhat csupán néhányakra.

Érdekes, hogy első helyen említi az örömet, hogy ebben osztozzunk testvéreinkkel. Aranyszájú Szent János egyházatya szerint ugyanis az irigység épp az örömben való osztozást nehezíti meg, nem a fájdalomban való együttérzést.

Talán túl nehezen járható ez az út, megmászhatatlan ez a csúcs? Azért lehetséges mégis, mert a hívőket Krisztus szeretete készíteti erre, tőle senki és semmi el nem szakíthatja őket (vö. Róm 8,35).

„Azokkal, akik örülnek, örüljetek, s a sírókkal sírjatok.”

Pálnak erről a mondatáról Chiara Lubich így írt: „Ahhoz, hogy keresztény módon szeressünk, eggyé kell válnunk minden testvérrel [...]: a lehető legmélyebbre kell merülnünk a másik lelkében; valóban meg kell értenünk a problémáit, az igényeit, osztoznunk kell szenvedéseiben, örömeiben; meg kell hajolnunk a testvér előtt, bizonyos módon a testvérré, a másikká válni. Ez a kereszténység. Jézus emberré vált, eggyé vált velünk, hogy bennünket Istenné tegyen. Ily módon a felebarát valóban érezheti, hogy megértjük és fölemeljük.” ^[1]

Arra hív, hogy „bújjunk bele a másik bőrébe”, mert ez a hiteles szeretet konkrét kifejeződése. Talán az anyai szeretet a legjobb példa arra, hogyan lehet megélni ezt az ígét: az édesanya ítéletek és előítéletek nélkül tud osztozni gyermekének örömeiben, vagy együtt sírni

vele, ha szenved.

„Azokkal, akik örülnek, örüljétek, s a sírókkal sírjatok.”

Van egy titka annak, hogy ilyen mértékben tudjuk megélni a szeretetet, és ne zárkózzunk be saját aggodalmaink, érdekeink, saját világunk korlátai közé: erősítsük meg az egységünket Istennel, Vele, aki a Szeretet forrása. Azt mondják ugyanis, hogy a fa lombkoronája általában annyira terjed ki, amennyire a gyökerei. Velünk is így lesz nap mint nap, minél mélyebbre jutunk az Istennel való **egységben**, annál inkább vágyunk majd arra, hogy megosszuk a mellettünk lévők örömét, és osztozzunk fájdalmaikban. Megnyílik a szívünk, és egyre inkább képesek leszünk befogadni, amit a mellettünk lévő testvérünk megtapasztal az élet jelen pillanatában. A testvér iránti szeretet pedig segíteni fog, hogy egyre bensőségesebb kapcsolatba kerüljünk Istennel.

Ha így élünk, változást fogunk átélni magunk körül, kezdve a családi kapcsolatokon, az iskolában, a munkahelyen, a közösségben, és hálával tapasztaljuk majd, hogy az őszinte és ingyenes szeretet előbb vagy utóbb visszatér és kölcsönössé válik.

Ez volt a tapasztalata egy keresztény és egy muszlim családnak is, akik megosztották életük nehéz és reményteljes pillanatait is. A muszlim apuka, Ben súlyos beteg lett. A felesége, Basma és két gyermekük mellett Tatiana és Paolo is a végsőkéig együtt voltak vele a kórházban. Basma a férje halála miatt végtelen fájdalommal, de mégis képes volt arra, hogy keresztény barátaihoz hasonlóan egy másik súlyos betegért imádkozzon Mekka felé fordított szőnyegén. „A legnagyobb öröm számomra – mondta –, hogy egyetlen test tagjai vagyunk, és mindannyiunk számára a másik java a fontos.”

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *A kölcsönös szeretet: az egység lelkeségének központi magva*, ortodoxok találkozóján elhangzott beszéde, Castel Gandolfóban, 1989. március 30., 4. o.

forrás: fokolare.hu